

denne Debat, hvis ikke den højtærede Finansministers Svar til mig i Anledning af nogle af mig fremsatte Anker gjorde det nødvendigt. Der er adskillige Ting, jeg kunde ønske at kritisere i disse Lovforslag, hvilket jeg undlod at røre ved i min første Tale, fordi jeg ikke anser det for rigtigt under en første Behandling at komme ind paa alt for mange Detailler, men det Spørgsmaal, jeg særlig fremdrog, nemlig hvorledes Ejendomsskylden vil virke i Kjøbenhavn, anser jeg for saa vigtigt, at jeg alligevel ikke kunde forbigaa det. Den højtærede Finansminister sagde i Anledning af, at jeg havde anført forskellige Tal, hvis Rigtighed han gik ud fra — og de ere ogsaa rigtige —: „Men hvad tjene i og for sig disse Bemærkninger til at vise uden dette, at den ny Skat vil bevirke, at nogle komme til at svare mere og andre mindre end hidtil? Men det er jo netop det, der er Hensigten. Hvis Meningen med hele Reformen var den, at enhver skulde betale det samme som hidtil, vilde vi kunne slippe meget nemmere“. Jeg beundrer det gode Humør, som ligger til Grund for dette Argument. Jeg vil da dertil sige, at det ikke har overrasket mig saa meget, at nogle komme til at betale mere og andre mindre. Straks da Skattelovene kom frem allerede i den Samling, da man gik over til Princippet Indkomst- og Formueskat, fik jeg en svag Mistanke om, at der var nogle, der kom til at betale mere og nogle mindre, end de havde gjort i Forvejen, men hvis det var retfærdigt, hvis de, der kom til at betale mere end tidligere, vare de, som kunde betale mere, saa havde jeg intet derimod. Derfor har jeg straks her erklæret mig for en Tilhænger af Formue- og Indtægtsskatten, fordi den lægger Skatten paa de Steder, der kunne taale Skattebyrden, men jeg kan ikke nægte, at dette Argument overrasker mig, naar det anvendes over for Ejendomsskylden, thi at en Husejer skal betale meget mere, en anden meget mindre, uanset om den første kan eller ikke, den Form for en Skattereform havde jeg ikke tænkt mig. Jeg har allerede anført, at denne Ejendomsskyld ikke rammer efter Skatteevnen, da de, der eje Ejendommene, kunne være velhavende eller mindre velhavende, ja kunne sidde saa haardt i det, at Ejendomsskylden ganske ruinerer dem. Jeg kan henvise til den samme fortræffelige Artikel i „Dannebrog“, som jeg havde den Ære at citere forleden, hvor der staar: „En Husejer kan slet ikke forudsættes, fordi han har en stor Ejendom, tillige at have en

stor Formue“. Jeg har villet fremdrage disse Eksempler, ingenlunde fordi jeg har smigret mig med det Haab, at Ejendomsskylden dermed skulde være slaæet ihjel, men jeg har ment, at det var min Pligt at gøre opmærksom paa, hvor uretfærdigt den kunde ramme her i Byen, for at der muligvis under Sagens videre Gang kunde indføres Ændringer, hvorved den blev mindre uretfærdig. Saa sagde den højtærede Finansminister, at vil Kjøbenhavn ikke benytte sin Ret til at opkræve Ejendomsskylden, saa har Kjøbenhavns Kommune efter § 20 en anden Ret. Den kan opkræve et Beløb svarende til Forskellen mellem den hidtilværende Bygningsafgift og den ny Ejendomsskyld til Staten. Ja det havde jeg nok tænkt, at det Argument vilde komme. Jeg skal da oplæse et Par Tal, som jeg ogsaa har fundet i dette værdifulde Organ, Dannebrog. Jeg tager nu den Ejendomsskyld, som Staten udskriver med 0,75 p. m. Saa er der en Ejendom paa Købmagergade, som hidtil svarede 71 Kr. i Bygningsafgift, men vil komme til at svare 99 Kr. i Ejendomsskyld. Det er — 28 Kr. Paa samme Maade vil der for andre blive et Minus af 2 Kr., 27, 41, 39, 343, 106, 375, 172, 563, 105 og 399 Kr. Disse Tal gælde for en Del af de Ejendomme, som ere nævnte i Artiklen. Naar nu Kommunen skulde leve af at opkræve Forskellen mellem Statens Ejendomsskyld og den tidligere Bygningsafgift, og denne Forskel viser sig at være negativ, saa er det et stort Held, det indrømmer jeg, at det ikke er saaledes over hele Linien. Disse Grundejere maa være logisk berettigede til at sige: maa vi faa udbetalt vort Tab af Kommunen, thi vi vide, at det, den samlet faar ind, udgør det samme som hele den tidligere Bygningsafgift. Det er altsaa en naturlig Ret, de have, og jeg har ikke overset dette Alternativ. Men, da jeg kom til dette Resultat, fandt jeg, at der ikke var Grund til at fremhæve det, thi egentlig opmuntrende for Kommunen kan jeg ikke finde det. Den højtærede Finansminister sagde endvidere: „Det, der er Spørgsmaal om, er, om den ny Skattebasis er bedre og retfærdigere end den gamle, men alene Paavisningen af, at en kommer til at svare mere og en anden mindre end hidtil, er intet Argument mod den ny Skat.“ Deri er jeg selvfølgelig fuldstændig enig med ham. Alle mine Udtalelser have sigtet til, om jeg kunde faa Loven ændret saaledes, at den ny Skat blev retfærdigere og bedre end den gamle. Her vil jeg gerne have